

Av Mikaela Wilkins
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

“Jeg er Guds kjære barn”, sang Cameron sammen med de andre Primær-barna. Cameron var tunghørt, men han elsket å synge. Og snart skulle de synge i Primær-programmet. Det var bare en måned till!

Da sangstunden var over, kom søster Jones med en kunngjøring. “Primær-pianisten vår flytter snart. Vi vil gjerne at noen av dere skal spille piano i Primær-programmet. Vil noen av dere spille en sang eller to?”

Pianospilleren CAMERON

Cameron kunne ikke spille, men han ønsket å hjelpe.

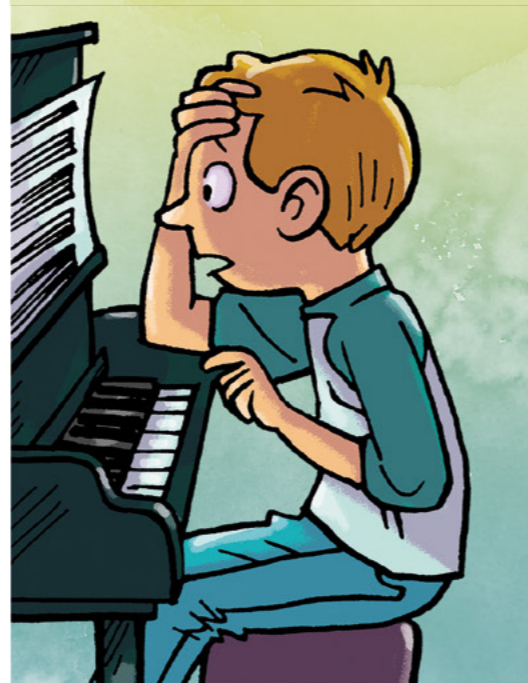
Cameron rakte opp hånden. Han ønsket å hjelpe til med programmet.

Søster Jones skrev ned navnene på barn som ønsket å hjelpe. “Emma. Ben. Og Cameron! Jeg visste ikke at du kunne spille.” Hun smilte.

Cameron hadde aldri tatt spilletimer før, men han likte å lage sanger på pianoet hjemme hos bestemoren sin.

“Jeg er ikke særlig god ennå,” sa han. “Men jeg tror jeg kan klare det hvis jeg øver!”

“Takk for at du er villig til å tjene,” sa søster Jones. Hun ga hvert barn to sanger å spille.

Cameron hadde lyst til å løpe nedover gangen. Han hadde alltid ønsket å lære, og nå skulle han det! “Du ser glad ut! Skjedde det noe i Primær?” spurte mamma da de satte seg i bilen etter kirken.

Cameron gliste. “Jeg skal spille piano i Primær-programmet!”

“Jeg er så glad for at du ønsker å hjelpe,” sa mamma. “Men du kan ikke spille piano godt nok til å gjøre det.”

Cameron rettet seg opp. “Jeg kan lære. Jeg skal øve veldig mye! Jeg kan bruke bestemors piano.”

“Da bør vi komme i gang!” sa mamma.

Mamma hjalp Cameron å finne en pianolærer. Læreren viste ham enkle måter å spille “Jeg ser vår Herres tempel” og “Jesu Kristi Kirke”.

Cameron øvde hjemme hos bestemor så ofte han kunne. Han øvde på hver linje av sangene om og om igjen. Han gjorde mange feil, men han fortsatte å prøve og fortsatte å spille. Til slutt kunne han spille begge sangene.

Snart var det tid for Primær-programmet. “Hvordan føler du deg?” spurte mamma.

Cameron klemte pianoboken sin tett inntil brystet. “Nervøs. Men glad også.”

Da det var hans tur til å spille, skalv hendene til Cameron litt. *Himmelske Fader, vær så snill å hjelpe meg*, ba han inni seg. Han trakk pusten dypt. Så spilte han så godt han kunne. De andre barna sang med.

På slutten av sangen smilte han. Det var gøy! Han visste at Den hellige ånd hjalp ham.

Nå som han hadde spilt én sang, følte Cameron seg tryggere. Han begynte på den andre sangen. Fingrene beveget seg over tangentene akkurat slik han hadde øvd.

Denne sangen var Camerons favoritt. Han tenkte på ordene mens han spilte. “Jeg tror på vår Frelser, Jesus Krist. Jeg vil ære hans navn.” Cameron hadde arbeidet hardt for å lære sangene til programmet.

Hvilke ferdigheter har du lyst til å lære?

Kanskje det å spille piano er én måte å bære vitnesbyrd på, tenkte Cameron.

Etter programmet ga mamma Cameron en god klem.

“Hvordan føltes det?” spurte hun.

“Jeg var nervøs til å begynne med, men det var gøy!” sa Cameron. Han ønsket å fortsette å øve og lære enda flere sanger. ●